

I

Mentre penses en el que ha passat,
les mans rovellen la barana del balcó
amb el desig d'haver-ho fet diferent.
La recança del passat mata el futur.
Quan no deixis de pensar en el que vindrà,
el llibre que llegeixes aquest vespre,
restarà al pou de l'irreal;
com el que penses.

II

Cau la nit i no ets aquí.
Per què has hagut de marxar?
No perdono les flors
per haver florit un cop ja no hi eres.
No perdono els trens
que m'has fet agafar direcció casa teva (sabent que ja no ho era).
No perdono la música
cantada per una veu que no sigui la teva.
No perdono la mort
per haver limitat el nostre viure,
la nostra parla,
la nostra estima.
A tu sí que et perdono perquè
tu ets tu, i només tu
entendries aquest perdó

III

Lents vaixells de fusta varen dur-nos
on som ara.
Tenint demà damunt els ulls
un arbre de fulles perennes,
ardents com el foc, ens reflecteix.
Rere l'escorça cristal·lina, el cor
i la seva puresa eterna
ens ensenyaren la nostàlgia.

Clara Villanueva Moreno

Variacions de vespres

3r premi Poesia

15-17 anys